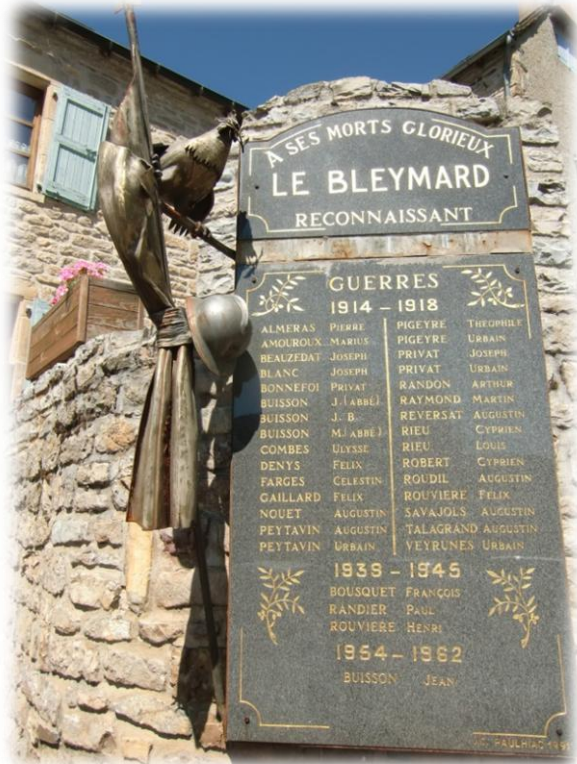

Terwijl de drie anderen rusten verken ik het dorpje. Blijkbaar zijn Loe en ikzelf hier al gepasseerd want ook de Stevensonroute of de GR 70 komt hier voorbij. Deze route hebben we een paar jaar geleden al gedaan met een groepje van, als ik mij niet vergis, zes personen.

Chemins de Stevenson

Deze man is zonet in het huwelijk getreden met een poetsvrouw, of is het met een heks?

Maandag 30 juli 2012

- Van : Le Bleymard 1.080 m
- Naar : Villefort 600 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 1.100 m
- Duur : 9 uur

Ditmaal werd er geen feestje gehouden op de camping en hebben we allen een goede nachtrust gehad. We vertrekken vroeg want het is een lange dag. Om 07.00 uur staan we al aan de winkel om verse koffiekoeken en brood te kopen.

De Lozère is het dunbevolkste departement van Frankrijk. Hier wonen ongeveer 80.000 mensen voornamelijk op het platte land in dorpjes en gehuchten. Het bestaat uit vier verschillende landschappen met een grote diversiteit aan geografische verschillen. De Gorges du Tarn en de Gorges de la Jonte, de causses en de vallei van de Lot zijn van kalksteen.

Het riviertje “Altier” ontspringt, net zoals de “Lot” in de omgeving van de Mont Lozère. De Altier raast eerst door graniet terrein van de hellingen van de Mont-Lozère om vervolgens een dal, mooi ingekapseld in leisteen, te volgen tot de Rhône waar ze 30 km verder uitmondt.

We halen een Duits jong koppeltje in dat een tocht aan het doen is met een ezel. De ezel, die de lasten draagt van het koppeltje, luistert naar de mooie naam "Trotinette". De Duitsers kennen blijkbaar niet de betekenis van de naam want ze kijken raar op omdat we moeten lachen met de naam.

We verpozen even aan de oevers van het riviertje “Pomaret” bij het binnenkomen van het dorpje Pomaret. Dit riviertje heeft kraakhelder stromend water en de bedding bestaat vooral uit grote granieten keien welke een geschikte biotoop vormt voor de forel van 23 tot 28 cm.

Terwijl we nog wat uitblazen aan de oevers van het riviertje zien we Trotinette naderen met het Duitse koppeltje. Trotinette maakt echter een kleine omweg en gaat langs de brede brug over de Pomaret en de wandelaars volgen gedwee. Het is duidelijk Trotinette kent hier de (voor haar) beste weg en lijkt dus toch niet zo dom als dat men van een ezel zegt.

Vandaag zou het Duitse koppeltje met hun ezel 19 km afleggen. Ze wisten ons ook nog te vertellen dat 20 km voor een ezel het maximum is. De ezel heeft een gemiddelde snelheid van 3 km/u in beweging.

Weet je het al Loe van
mijn schoonmoeder,
ze rookt niet meer.

Awel, steek haar dan
opnieuw in brand!

De Lozère is ook bij de natuurliefhebbers gekend voor zijn verschillende kloven waarvan Gorges du Tarn en de Gorges de la Jonte de meest bekende zijn.

In de bossen komen we soms feeërieke plaatsjes tegen zoals hier een brugje dat door de tand des tijds volledig begroeid is met kleurrijke groene mossen.

Dan zitten we weer eens in een klein, al dan niet bewoond dorpje, dan zitten we weer eens in een bosje of in rotsachtig heide- en bremgebied.

We naderen Villefort en we kunnen een klein stukje zien van het Lac de Villefort. Dit 137 hectare groot meer is er gekomen na de aanleg van een dam in 1956. Deze dam brak echter gedeeltelijk door in 1967 waardoor Villefort gedeeltelijk onder water kwam te staan. Een twintigtal gezinnen moesten toen uit hun woningen bevrijd worden met een helikopter.

In Villefort kunnen we terug gebruik maken van een camping. We gaan vroeg slapen want morgen volgt de zwaarste dag van de gehele trekking.

Dinsdag 31 juli 2012

- Van : Villefort 600 m
- Naar : Les Bastides 1.120 m
- Afstand : 31 km
- Stijgen : 1.400 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 11 uur

Feeërieke vergezichten strelen ons oog. We komen terug in brem- en heidegebied.

1.656 bloemsoorten heeft men in de Cevennen geteld. Dat is 1/3 van de Franse flora. De beboste zones en de heidevelden herbergen herten, reeën, bevers, korhanen, slechtvalken, grote katuilen, wilde gieren, wolven...

We zijn uiterst voorzichtig in dit kurkdroke heidegebied met ons vuurtje zodat we geen brand stichten. Zoals alle dagen stappen we eerst een uurtje en zetten dan koffie en nuttigen we ons ontbijt. Ondertussen genieten we van de mooie uitzichten.

Ook Spica zoekt, net zoals zijn baasje, de hoogste toppen op om volop te kunnen genieten van de panorama's.

Soms dienen we wat te klauteren maar veel valt dat niet voor. Meestal zijn de paden goed begaanbaar en ook grote delen van de tocht zijn zelfs met de terreinfiets te doen.

Grillige rotsformaties duiken plots op om vervolgens terug door een, met veel mos begroeid, bos te trekken. Deze tocht is in elk geval zeer variërend.

Een speling van de natuurelementen doen bovenstaande rotsblokken als het ware lijken dat ze aan elkaar gekleefd zijn.

De paden die we nu volgen zijn voornamelijk muilezelpaden die meerdere gehuchten en kleine dorpen met elkaar verbinden. Deze paden werden voornamelijk gebruikt om handel te drijven voor de auto bestond.

